

La Veu d'Inca

REDACCIO I ADMINISTRACIO
Murta, 5.—INCA.

Any II

SETMANARI POPULAR
INCA 6 DE MAIG DE 1916

Núm. 71

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

CENTENARI D'EN CERVANTES

Perfils biogràfics.

Encara que hague passada ja la fetxa gloriosa del tercer Centenari de la mort del immortal Miquel de Cervantes Saavedra, no per això poriem deixar de parlar, en nostres columnes, d'aquest gran espanyol, ingeni el més gràndios que han vist els sigles, la més alta honra, el més llegítim orgull de les lletres patries.

Introduir-mos dins tots els ordes de la seva vida i gestes heròiques, seria tasca llarga. Algunes notes sobre la seva religiositat i patriotisme, solsament mos hem atrevit a recullir avui, per a que siga això com a tribut d'admiració i homenatge a la memòria d'aquell, que ha omplit el món de les lletres, amb los resplandors de la seva ploma incomparable; d'aquell, an aquí han anat a beure, com a font pura i cristalina, la flor i nata dels escriptors espanyols, a ell posteriors, no sols d'aquí, de nostra Espanya, sinó de més allà del Occèa, de les extenses zones americanes, en altre temps nostres, aon se modula l'hermós idioma de Castella...

Impossible seria l'imaginar, si desgraciadament no fos un fet, la significació que an En Cervantes i a ses obres, sobre tot al *Quixot*, han volgut dar comentaristes seus, de casa i estranys.

Què de mal parada quedaria amb eixa caterva de *avansats*, la seva religiositat i el seu patriotisme, si aquests no estassen ben afiansats en l'història verídica i imparcial!

No porem entretenir-nos amb els cervantistes de fora casa. No porem fixar-mos, per falta d'espai, amb els dois i ridiculeses d'alguns cervantistes anglesos, que en l'admirable obra el *Quixot*, la més estupenda de les d'En Cervantes, e-hi veuen la sàtira més desfemplada que han vist els sigles, més dura i desvergonyida que les d'En Juvenal, Voltaire, etc etc... Avui està, críticament, massa regoneguda i admirada la finalitat que perseguí En Cervantes amb el *Quixot*, que no és més que una paròdia, la més enginyosa, de la «*Caballeria andante*» que censura i ridiculisa les desbaratades noveles cavalleresques. Ni res direm del

atreuiment inaudit d'aquell altre ingles Mr. Savage Londor que alabà i encomià al *Quixot*, unicament perque en ell e-hi veia «el més hàbil atac i la diatriba més accentuada contra la devoció preclara de la Verge Santíssima, representada en *Dulcinea*» (1)

Passem, emperò, als cervantistes espanyols, i mirem de fer relluir en nostro excels biografiat, lo que en ell han volgut, aquests, mermar o eclipsar, això és, la seva religiositat i patriotisme.

Pareix que avui reina la mania, entre la turba xorca i esquerrana, de voler-lo tenir per caporal seu. Socialistes, anarquistes, protestants, tots el reclamen; i lo que és pitjor encara, pregonant desenfreidament que aquest espanyol de pura rel—per dir-ho així—d'un catolicisme i patriotisme indubitables, no fonc més que un inimic d'Espanya; és es dir: no de l'Espanya moderna, avansada, no; sinó de l'Espanya retrógada del seu temps, inimic i renegaire de l'Espanya tradicional, de l'Espanya del sigle d'or! Ja vorem, emperò, més avant, lo calçat per aigo que van aquests *intel·lectuals* moderns.

Comensaren ja per desafinar sobre En Cervantes, el malaventurats tribuns, pares i genitors de la Constitució del any 12, i els primers paladins del funest Lliberalisme en nostra Patria, segons els quals En Cervantes fonc el primer protestant ó el primer lliberal espanyol, com erroneament escriu En Quintana. Per espai de denou anys, en llibres i periòdics, proclamà D. Nicolau Diaz de Benjumea, que l'autor del *Quixot* era el més acèrrim defensor de la llibertat de pensar. I D. Antoni Puigblanc, (1) arribà a més encara, en la carrera de les estúpides cervanto-crítiques. Diu aquest que En Cervantes defensà, el primer, la llibertat de conciencia, que és Na Dulcinea (segons aquest) oprimida per l'Inquisició (ja tenia que sortir per força aquesta pobre Senyora!) que son els gegants, follons i estraforaris, el representant més franc de tots els quals és el «Cavaller dels Mirais».

Mes çan a que entretenir-mos amb

(1) Les cites d'aquests autors i els seus testimonis están tretes del important estudi sobre En Cervantes, que amb diferents articles ha fet, damunt el «*Siglo Futuro*», En R. Alcover.

aquestes extravagancies? Bástara dir, en resum, que actualment s'ha arribat a calificar an En Cervantes de *fervent socialista demòcrata*, d'inimic de les Sagrades Escripures, i no sé de quantes coses més. Es lo que deiem: tots els més esquerrans i avansats l'han pregonat dels seus!

Molt be, dons, poria llamentar-se D. Joan Valera, davant aquestes imputacions al nostro héroe, i exclamar per vindicar-lo: «Impossible pareix que l'obcecació d'alguns comentadors cervantistes hagi arribat a fer convertir en desafortat *progresista* a un espanyol tan *religiós*, com En Cervantes, tant resignat en la seva dissort, tan entusiasta de les seves glòries patries, degudes solsament a la Fè i sentiments religiosos que foren l'ànima de l'Espanya gran de llavors».

Però qui fa d'ell el panegíric, poriem dir, és el Sr. Asensio, un dels seus millors historiadors: «Si en el *Quixot*—diu aquest escriptor—mostra els defectes amb alguna severitat, és perque desitja la correcció, com a filosof moralista; no ambicionava la destrucció, sino l'esmena, no l'enderrocament, sino la restauració; perque ell estimava i respectava tot lo que era estimat pels espanyols veritables de la seva època. La Fè, la Patria, l'Honor, eren noms sagrats que sempre trobaven eco en l'Espanya dominadora del món, i que tengueren un temple en el pit d'En Cervantes, espanyol de pura llei».

I si s'vol més testimonis imparcials per vindicar la religiositat d'En Cervantes, aquí va un, no d'un escriptor catòlic, sinó d'un escriptor racionalista y esceptic, del alemàn Enric Heine: «En Cervantes—diu aquest amb espontaneidad digna d'esser notada—era un escriptor altament catòlic; i an aquesta circumstancia deu tal volta la gran tranquilidat èpica de la seua ànima, que s'exten com una gran bóveda de vidre per damunt ses variades composicions. En ell jamai és veu el més petit núvol de dubte».

¿No és ben ridícula, per tant, la postura del *intel·lectuals* moderns, davant aquests testimonis elocuentíssims? ¿O no saben aquests que mogut sols pel seu sentiment religió, sollicità i fonc admès en la Congregació d'Esclaus del Santíssim Sagrament del qual fonc devoíssim, i al final de la seva

jornada, estant ja en el període agònic professà en l'Orde S. de S. Francesc?

Porem, doncs, parlar ben fort i dir que el catolicisme i patriotisme d'En Cervantes brilla molt també en ell, així com la seva fama d'escriptor i novel·lista i dramaturg i poeta i militar i bucòlic i estilista Perque aquestes dues notes de religió i patriòta integren i informen, per dir-ho així, totes les seves gestes glorioses, que per Deu les realitza sols i per sa Patria.

Per acabar, volem recordar ara com a remat d'aquest tribut d'homenatge, la herocitat més gloriosa de la seva vida, allà en Lepant. Malalt amb calentura estava nostre héroe, a bord de «La Marquesa». Per no trobar-se en condicions de poder lluitar, decidiren els seus capdills fer-lo retirar abaix cuberta. Mes ell, amb frases dignes d'esser esculpides i que s'han trasmeses a la posteritat, contestà «que volia permanecer damunt cuberta i morir lluitant pel seu Deu i pel seu Rei, més que procurar per la seva salut i que volia tenir el seu lloc en la part més perillosa. Els seus anhels pronts quedaran satisfets: se li va destinar el lloc més perillós, vora l'esquif del Barco; i allà's va omplir de glòria, en dia tan memorable per les armes de la Cristiandat, rebent dos tirs d'arcabús en el pit i un en la mà esquerra; quedant d'ella inútil per a sempre. Ell mateix, amb orgull digna i noble, relata, en la 2.ª Part del *Qui-xot*, aquest fet d'armes, i diu: que «les ferides que el soldat pot ostentar en el pit o en la cara, estrelles son que guien al demés cap al cel de l'honra i del honor....»

Gloria, doncs, a Cervantes en el seu tercer Centenari!

J. A. Pvre.

Inca 5-5-16.

Inèdita

A una Mare de Deu llunyana

Al bon amic i literat mallorquí D. Joan Rosselló de Son Forteza

I

Jo vos salut, bella Estadana,
casta pagesa del coster
qui desde'l puig, alta i llunyana,
guardau la fruita del terrer.

Ara l'embarc de tramutana
e-us porta'l cant d'un jornalero;
demà veureu que de la plana
pujarà'l fum de formiguer.

Tot és per Vos: La vostra vila
per Vos s'afanya, are, intranquila
de sol a sol llaurant el pla...
I Vos, d'aquí, ben asseguda,
cara gentil i complascuda,
la beneïu amb vostra mà.

II

Bella és la nit de l'estiuada
baix dels estels del firmament
quant al portal Vos, desvelada
preniu la fresca dolçament.

I vigilau l'illa daurada
desde llevant fins a ponent
mentres damunt vostra teulada
dormen els corbs austerament.

I en aquella hora clara i bauba
quant la ginesta i la vidauba
perfumen vostros alts camins;
al sò de nostres xeremies
rebeu les grates melodíes
de les ovelles i dels grins.

III

¡Que moreneta sou Maria:
molt mes colrada que no'l blat!
El qui us vegés se pensaria
que enguany heveu espigolat.

Els vostres ulls de cada dia,
son molt mes plens de claretat:
el cel de nostra pagesia
son blau etern los ha donat.

El vostre pit ¡Verge inefable!
és una font inagotable
que raja amor i pietat...
oh! davant vostra lmatge antiga
jo acal el front com una espiga
i'm sent tot plè d'humilitat.

IV

Jo'm sent badar l'ànima pura
com l'esperit d'un penitent;
com lliri blanc que dalt l'altura
se bada al bès de sol i xent.

Amb vius batecs mon cor murmura,
mon cor murmura suament
una pregaria que amb dolçura
de los meus llavis va caient.

Aquí la pau per sempre habita
i gran silenci etern gravita
al damunt Vos, Mare de Deu,
que al bosc viviu encastellada
damunt la cima desolada
tant si fa sol com si fa neu.

V

Oh benvolguda tresorera
del bens del cel. Desde'l casal
on feis olor d'herba roquera
i de viola-de-penyal,

a damunt l'ampla sementera
enviau pluja de canal
i els verts figons de la figuera
maduraràn al figueral.

Riurà'l vinyet ple de verdesca
i dins la pampolada fresca
els reims humits seràn mes purs...
si devallàsseu qualque dia
per Vos tendrem a la masia
tendres penjois de fruits madurs.

VI

El sol és post, Santa Maria;
s'és clòs de tot l'ampla horitzó
i el vell cloquer ja vos envia
mots capvesprals d'oració.

Oh, jo faré la meua via
i e-us deixaré dins la buidó:
—Adeu, adeu, Santa Maria,
plena de gràcia i morenó.

Adeu-siau! I que ma lira,
que tendrament per Vos suspira,
ungida sia amb rou del cel.
E-us plau ma jove poesia?
Mirau que és pobre, Mare mia,
com un bresca sense mel.

Bartomeu Guasp d'Alaró.

“NOSTRA PARLA”

(AGRUPAMENT DE MALLORQUINS, VALENCIANS,
ROSSELLONESOS I CATALANS)

Hem rebut una lletra d'aquest agrupament, que amb molt de gust copiam, al mateix temps que'ns adherim a obra tan patriòtica i posam les nostres columnes a disposició de tota persona o entitat que surti en favor dels furs de la nostra llengua benamada o procuri l'unió espiritual de les terres de l'antic reialme del Conquistador.

Molt senyor nostre:

Bé ens dolem i sentim fonament que els nostres privilegiats troços de terra que parlen la mateixa llengua, estiguin posseïts cada un d'ells d'una certa febió envers els altres. Més que febió real, creïm nosaltres que és una malhaurada inercia, una peresa inconcient lo que amaga el ver amor que ens pertoca conreuar com a pertanyents a una mateixa niçaga.

Molt més, si es vol, que la mateixa historia, i que la mateixa tradició, i que les mateixes lleis, ens ha d'agermanar la mateixa llengua que gloriosament floreix per sobre el Pirineu, per sobre l'Ebre i al bell mig del mar.

Vet-aquí, doncs, la tasca que s'imposa «Nostra Parla» — Agrupament de Mallorquins, Valencians, Rossellonesos i Catalans —: accelerar en lo possible una indestructible unió esperitual entre les nostres terres, quin fonament sigui precisament la comunitat de la llengua, mantenir un culte constant an aquesta llengua i matar tota idea de divorci, que sempre seria causa de malaltia en el nostre esperit.

Al voler començar aquesta gestió patriòtica, bé ens cal recordar vostra entitat, que tant es devetlla per la conservació de nostra propia fisonomia, i per axò veim que en ella trobarem un ferm apoi i un fervent campió de la nostra causa, amb la mateixa seguretat que vos poreu confiar que «Nostra Parla» acullirà i defensarà totes les iniciatives vostres en pro de la unió esperitual de Mallorca, Valencia, Rosselló i Catalunya.

Déu vos guardi molts anys.

F. Pineda i Verdaguier.

Comunicado

Sr. Director de «La Veu de Inca».

Rogamos á V. se digne dar cabida en las columnas de su semanario al presente manifiesto, por lo que le quedaremos altamente reconocidos.

UN ACTO DE CACIQUISMO

Lo ocurrido en la sesión de la Junta municipal del viernes último, es un hecho que no puede permanecer oculto; exteriorizarlo, no solo es un derecho, es deber de quienes no quieren compartir aquella responsabilidad, habiendo sido inútiles sus votos en contra de una mayoría que ha sancionado uno de los mayores actos caciquiles de esta ciudad.

Se trataba de un nombramiento de Farmacéutico Titular cuya plaza habíase anunciado casi por sorpresa, y decimos casi, por no decir por sorpresa absoluta, ya que se acordó en una de las primeras sesiones

del año y sin la costumbre seguida y acordada que todas las proposiciones antes de aprobarse debían quedar ocho días sobre la mesa. Y se acordó publicar ilegalmente la vacante de Farmacéutico Titular, porque dicha plaza estaba provista, y no costaba al municipio ni una sola peseta, y ahora costará 1263 pesetas anuales, que cobrará la familia del jefe de los liberales. Esto lo ha hecho el partido liberal, suponemos que en nombre de la libertad y de la democracia; de la libertad obligando á la mayoría, y de la democracia por que los pobres tengan que pagar estas pesetas más.

Desde hace más de diez años ejercía el cargo de Farmacéutico Titular de esta ciudad D. Antonio Grau Mulet, sin percibir por ello cantidad alguna, y aunque desde el año 1905 se asigna por un reglamento el sueldo de 1263 pesetas al Farmacéutico Titular de esta ciudad, los Ayuntamientos de años anteriores entendieron que estando nombrado sin sueldo no debía cobrar éste, aunque si continuar desempeñando el cargo de Farmacéutico Titular. Pero ese criterio sustentado por todos los Ayuntamientos anteriores, y hasta por el cacique liberal en las épocas que regentó la Alcaldía, ha sido hoy humo de paja; se ha destituido ó sustituido al digno Farmacéutico D. Antonio Grau, sin alegar motivo alguno, ni justificar la necesidad ni la razón de ello, y todo se ha hecho entre sombras, ocultamente, deprisa y corriendo.

La única finalidad de ello es aportar esas 1263 pesetas á la familia del jefe de los liberales, el cual desde hoy percibirá esta cantidad más de los fondos del municipio, y decimos más, porque dicho señor ya tiene un hijo colocado en el Ayuntamiento con 1.000 pesetas anuales, y una casa arrendada para escuela, que, dicho sea de paso, no reúne las condiciones legales para ello.

Si no hubiera sido clara la intención de la mayoría liberal de favorecer, única y exclusivamente, los intereses particulares de la familia de su jefe, al anunciar la vacante de Farmacéutico Titular, se hubiera patentizado en la triste sesión del viernes último, al rechazar el donativo de las 1263 pesetas para los pobres hecho por el Farmacéutico D. Bartolomé Trias; sólo los firmantes aceptaron aquel ofrecimiento, pero el partido liberal, el partido de los pobres, como sarcásticamente se llama, rechazó aquel donativo, que ahora más que nunca hubiera podido aliviar la penosa situación del pobre desvalido, del jornalero sin trabajo, de la viuda sin amparo, a quienes privó la mayoría liberal de esas 1263 pesetas, que servirán ahora única y exclusivamente para aumentar la fortuna de la familia del jefe de los liberales ó de los pobres.

Estos son los hechos sucedidos, no hemos querido extendernos en comentarios, ni en las incidencias de la triste sesión en que el Alcalde, á pesar de no estar particularmente conforme con la conducta de su jefe de despilfarrar esas 1263 pesetas anuales, coartó la libertad de discusión, no permitiendo ciertos razonamientos, diciendo irónicamente que era un juego visto lo sos-

tenido por esta minoría; lo que patentiza más y más el premeditado intento de favorecer intereses particulares de determinada familia, que es lo por nosotros sostenido y á lo que nos opusimos ejercitando el sagrado deber de administradores del pueblo.

No ha sido interés de los firmantes, ahora ni en la sesión, discutir méritos ni facultades personales al concursante D. Jaime Armengol Villalonga, a quien consideramos igualmente digno que á los otros solicitantes; nuestra oposición de entonces y nuestra protesta de ahora no significa otra cosa que defender los derechos del municipio como administradores del pueblo.

Este ha sido nuestro proceder enfrente del de el partido liberal; que el pueblo se entere, juzgue y haga los comentarios, es lo que pretende con esta protesta la minoría maurista del Consistorio.

Inca 3 de Mayo de 1916.

JUAN GELABERT,
RAMÓN REUS, JUAN FIOL.

Ecos políticos

Las Cortes en España, como sabes amigo lector, se componen de dos Cuerpos Colegisladores, iguales en facultades: el Senado y el Congreso de los Diputados.

La estructura del Senado es bastante diversa, pues, esta Cámara se compone de tres clases de Senadores: 1.º Senadores por derecho propio. 2.º Senadores vitalicios nombrados por S. M. el Rey. 3.º Senadores elegidos por las Corporaciones del Estado y mayores contribuyentes.

El número de Senadores por derecho propio y vitalicios no puede exceder de 180.

El número de Senadores electivos es de 180. Ahora se han renovado éstos, mediante las elecciones efectuadas el domingo 23 de Abril último, resultando elegidos: 112 liberales, 34 conservadores, 9 obispos, 7 regionalistas catalanes, 5 mauristas, 3 reformistas, 3 independientes, 2 ciervistas, 1 jaimista, 1 integrista y 1 republicano.

Los mauristas triunfantes son: D. Luis Ortega Morejón, Académico de Medicina; el Sr. Fernandez Prida, Catedrático de la Universidad Central; el Conde de Figols; el Sr. Tormo; y el Sr. Avilés. Otros mauristas que son Senadores de las dos primeras clases se sentarán en los escaños del Senado, pero con te que es muy difícil clasificar á los Senadores por derecho propio y á los vitalicios, bajo el punto de vista político, pues sus condiciones especiales les inclinan á ser independientes.

Son actualmente Senadores por derecho propio: Los Grandes de España que lo fueren por sí y acrediten tener la renta anual de 60.000 pesetas. Los Capitanes Generales del Ejército. El Almirante de la Armada. Los nueve Arzobispos de España. Y los Presidentes del Consejo de Estado, del Tribunal Supremo, del Tribunal de cuentas del Reino, del Consejo Supremo de la Guerra y del de la Armada, si llevan dos años de ejercicio.

Derrotado D. Gumersindo Azcarate por los liberales merinistas, en las últimas elecciones de Diputados, el Conde de Romanones quiso demostrarle su afecto presentándolo en las elecciones senatoriales por la Universidad Central.

Pero muchos Doctores y Catedráticos, que no son electores borregos, manifestaron que aunque no se presentase el maurista Sr. Ortega Morejón, lo votarían, creyendo que de lo que se trataba era de imponer al Claustro al reformista Sr. Azcarate para sacar al Gobierno de un compromiso, y que la Universidad pagara los vidrios rotos en León. Y como se había anunciado, triunfó el Sr. Ortega obteniendo 181 votos contra 146.

La derrota del Sr. Azcarate ha producido un gran revuelo. La prensa sensata vé en el suceso una muestra de la independencia del ilustrado Claustro universitario, al que no se puede ir con imposiciones caciquiles. «Esta derrota—dice un diario de Madrid—más que personal, es de programa y de ideas, pues significa que un Claustro tan numeroso y tan consciente vota en contra de la secularización de la enseñanza, de los cementerios y del matrimonio, que con la libertad de cultos, forman el paralelogramo del programa reformista, que tan bien personifica el Sr. Azcarate».

La prensa de las izquierdas ha censurado á los que votaron en contra del Sr. Azcarate, Rector honorario de la Universidad Central. Pero, si tanto le aprecian, ¿porqué no evitaron sus derrotas en León, y en Madrid, previstas antes de la votación, presentándolo por un distrito en que pudiera salir elegido sin lucha?—Es que los liberales han preferido dar las actas seguras á sus correligionarios y no han tenido ninguna para su aliado el Sr. Azcarate.

El día 30 de Abril último se resolvió la crisis ministerial, pasando D. Santiago Alba al Ministerio de Hacienda, D. Amalio Jimeno al de Estado, el Sr. Ruiz Gimenez al de Gobernación, y el Sr. Gasset al de Fomento.

Cinco meses escasos lleva el partido liberal en el Poder, y ya hemos registrado tres crisis ministeriales. Durante este corto período, han desfilado por el Ministerio de Estado, el Sr. Villanueva, el Sr. Conde y el Sr. Gimeno; por el de Hacienda, el Sr. Urzaiz, el Sr. Villanueva y el Sr. Alba; por el de Fomento, el Sr. Amós Salvador y el Sr. Gasset; etc.

¿Es posible con tantos cambios ministeriales hacer nada de provecho? Si los Ministros y demás altos funcionarios, con tal trasiego, no tienen apenas tiempo de enterarse de los asuntos de sus respectivos departamentos!

Recordamos que cuando gobernó el Sr. Maura no sustituyó á ningún Ministro, salvo caso de muerte ó enfermedad. Por eso, pudo hacer labor útil á la Patria.

SENEN MPP.

Cronico d'Inca

Dia 30 d'Abril.—Un regueró de gent inquera de bon matí escala el puig de Santa Magdalena per assistir a la festa del Pa'n-caritat dedicada a nostra Senyora de Lourdes. A les 8 es celebrà una missa i prengueren la Comunió ben moltes de persones, mentres tant els exploradors arribaren. A les 10, e-hi va haver altà fumar i missa de fres. Lo M, l. Sr. D. Nadal Garau va fer el sèrmó de primera i es cantà la missa de Angelis alternada amb el poble. Devers les tres del cap-vespre s'aplegaren dins el menjador romeus i cantadors i rellaren llargament cansons de Santa Magdalena

del pa'n-caritat i les cançons del agre de la terra. A les 4 sortí la processó que va recorre aquells bells paratges de l'entorn tot cantant sens interrupció l'*Ave, Ave Maria*. Acabada la processó lo M. I. Sr. D. Nadal Garau va fé un sermó que amb el del maí va constituir un ramell ben hermosament teixit per honorar aquella que és la Flor de Maig la Puríssima Verge María. I s'acabà l'acte amb la bendició del Santíssim.

Abans que la gent devallàs se fé la rifa del blat a favor dels qui havien presos programes, sortint premiats els números 1064 i 512, que'n són estats posseïdors Mestre Miquel Esteva i una filla de Mestre Sebastià Riusech.

—Sa comensa la devoció del Mes de María a nostres Iglésies, desplagant-se gran solemnitat a la Parroquia, a Sant Francesc i a la Capella de ses Monges Franciscanes.

Dià 5 de Mars—En compliment dels desigs del Papa que volia que avui s'oferissen comunions al Cor de Jesús per la terminació de la guerra, a Sant Francesc s'ha feta una comunió general, molt solemne, que e-hi han assistit els nins de les escoles del RR. PP. Franciscans i altres devotes persones. Beníssim.

—Tota aquesta setmana, durant les vel·lades, el Comité dels Exploradors d'Inca s'ha constituït en tribunal per oir en examen els al·lots-guiatges sobre'l còdic dels explorador, que aquest, deu sabre de memòria i assolir el seu significat.

—Nostros viti-cultors ja han comensat de-bò a esquitar ses vinyes per combatre el mildiu que enguany també se manifesta amb bastanta intensidat.

Ja que parlam d'això, deven aconsellar an els amos de vinyes que no planguin els diners, que donin totes les sulfatades que sien necessaris a ses vinyes i que aquestes sien ben donades; no s'aconortin amb una esquitada qualsevol, sinó que remuin benbé la pampolada; l'experiencia de l'any passat en alguns casos que la vinya se salvà en senya que se deu fer d'aquesta manera.

—Donà goix anar a fer una volta pel camp al veure les grans blateres i pomposos favars lo vert i abrinosos que van, que, si no tenen res de nou, e-hi haurà bona anyada de baixos. Deu la mos guardi, ell qui pot.

VARIES

CONCERT TORRANDELL

Havent estat envitat D. Toni Torrandell per donar un concert a Manacor amb motiu d'una festa anyal que celebren els PP. Dominics, que no's poria de-passar, mos encarreguen que facem públic que'l concert anunciat pel dia 7 de maig an el Circol d'Obrers Catòlics d'Inca, es donarà, si Deu ho vol, un altra diumenge d'aqueix mes.

Feim avinent a les persones que mos favoreixen en los seus escrits, sens donarnos el seu nom, que la causa de no publicar-los és degut a no sebre la seva procedencia. Encara que no's vulga firmar els treballs ni a noltros mos püguen comprometre, volem sabre qui los mos envia per compartir amb ell la responsabilitat o la gloria. Costà tant poc posar-nos una targeta... d'altra manera no los publicam.

Els successors de la acreditada Cerveceria de Gelabert, del carrer de la Fortuna, *Cantallops i Adrover*, treballen de-bò per millorar, si es dable, les seves saludables begudes i posar el servici en inmillorables condicions.

Això ens agrada, ara qui son joves els Srs. Adrover i Cantallops que facin feina de profit per ells i pel públic.

El distingit Sastre de Ciutat, D. Manuel Plaza, mos participa que ha rebuts els articles de primavera i estiu per servir amb puntualitat i gust en sos nombrosos parroquians.

S'és encarregat de la *Fonda Balear* del carrer Major, el nou propietari D. Pere J. Moll que ha montat l'establiment en tots els servicis moderns.

El talismán de la salud para combatir con éxito seguro el artrismo cólicos nefríticos, gota ciática, arenillas, mal de piedra, reuma neuralgias, etc., la «Piperazina Dr. Grau». Es el mejor disolvente del ácido úrico.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat

Bessó	a	85'00	el quintá
Blat	a	22'50	la cortera
Xexa	a	23'00	id.
Sivada	a	10'50	id.
Id. forastera	a	10'00	id.
Ordi	a	12'50	id.

id. foraster	a	12'75	id.
Faves pera cuinar	a	28'00	id.
id. ordinarias	a	24'00	id.
id. per bestia	a	23'00	id.
Blat de les Indies	a	24'00	id.
Fasols	a	34'00	id.
Monjetes de confit	a	40'00	id.
Id. Blanques	a	39'00	id.
Siurons	a	30'00	id.
Garroves	a	00'00	id.

NOSTROS AMICS DIFUNTS

A la darrería de la setmana passada morí, després de rebuts els sacraments, a ca Mossèn Antoni Ferragut, Madò Magdalena Perelló, germana de sa Mare política d'aquest.

Enviam nostro afectuós condol a sa familia, dessitjant-li molts d'anys de vida per porer pregar per la difunta, que Deu haja trobada en estament de gracia.

LLIBRES en que's pot obsequiar a la Verge Santíssima durant el mes de les Flors.

—Mes de Maig consagrat a María Santísima imitat del que en Castellà compongú D. Josep M.^{ra} Quadrado pel M. I. Sr. D. M. Costa.—1'50 ptas.

—Mes de Mayo Consagrado a María por D. José M.ª Quadrado, décima-tercera edición—1'25 ptas.

—Mes de la Santísima Virgen, especialmente dedicado a las hijas de María por D.ª Cristina Galí de Balori.

—Ramillete Espiritual a la Virgen Santísima o brevísimo Mes de María por un Padre de la Compañía de Jesús —30 céntimos.

Venals a nostra Llibrería.

Tip. M. Durán.—Inca.

MANUEL PLAZA

SASTRE

OFRECE UNA BONITA COLECCIÓN DE GÉNEROS PARA LA TEMPORADA DE PRIMAVERA

Y VERANO

■ CALLE CADENA ESQUINA PLAZA SANTA EULALIA ■

PALMA